

никъ да има нови възстанически дрехи, ушити по форма, коженъ калпакъ съ сукнено дъно и златенъ лъвъ на калпака надъ челото; сжщо така всѣки да си приготви царвули (опинци), навуща, горна дреха противъ дъждъ и студъ.

Военниятъ пкъ съветъ се зае да избере най-сърдеченитъ възстаници за десетници, стотници и хилядници. Всѣки ще събере хората си, ще имъ прегледа нѣщата — дрехитъ и оржжието и ще ги нареди въ редици и роти. Ако сж повече, ще състави дружина отъ 1000 души. За всѣка рота и дружина командирътъ опредѣля мѣсто, на което ще се събере. Преди да дойде възстанието, ще се провѣри дали може възстаникътъ да сецели, да пълни бързо пушката си и да стреля редовно. Знамената за дружинитъ трѣбва да бждатъ готови. Избрани бѣха моми, голѣми ученички и учителки да ушиятъ знамената. А гдето това не можеше да стане бързо, наредено бѣ, щото свещеницитъ, които трѣбва да тръгнатъ начело на възстаницитъ съ кръстъ въ ржка, да извадятъ отъ църквитъ хоругвитъ и съ тѣхъ, вмѣсто знаме, да поведатъ възстаницитъ.

Така се готвѣха всички, помагани отъ жени, ученици, ученички и цѣлъ народъ почти явно, безъ да се страхуватъ отъ нищо. Въ едни села нѣмаше турци, и тамъ работата вървѣше свободно и безопасно. Въ други пкъ села имаше турци и въ такива села бѣ заповѣдано на българитъ да се готвятъ скрито, за да ги не усѣтятъ враговетъ.

Чудно нѣщо! Всички, мжже и жени, вѣрвахъ че турцитъ сж слаби, а народътъ е силенъ и лесно ще се освободи. Всички имаха голѣми надежди въ апостолитъ и войводитъ. Мнозина казваха, че отъ странство (отъ Сърбия, Влашко и Русия) ще дойдатъ прочути войводи, като Панайотъ Хитовъ, дѣдо Цеко, Филипъ Тотю и много други знайни и незнайни храбри люде и князе съ свои дружини. . .